

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΡΕΥΝΩΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΕΠ. ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Θ. ΠΕΤΣΙΟΣ

Μ Ε Λ Ε Τ Ι Ο Υ
Γ Ε Ω Γ Ρ Α Φ Ι Α
ΠΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ

Τ Ο Μ Ο Σ , Γ .

Μ Ε Λ Ε Τ Ι Ο Υ
Γ Ε Ω Γ Ρ Α Φ Ι Α
Π Α Λ Α Ι Α Κ Α Ι Ν Ε Α

Συλλεχθεῖσα ἐκ διαφόρων Συγγραφέων Πα-
λαιῶν τε ἢ Νέων, καὶ ἐκ διαφόρων Ἐ-
πιγραφῶν τῶν ἐν Λίθοις, ἢ εἰς κοι-
νὴν Διάλεκτον ἐκτεθεῖσα, χάριν
τῶν πολλῶν τῆς ἡμετέρας Γένεος.

Πλείστοις δὲ σημειώμασιν ἐπαυξηθεῖσα μετὰ καί τινων Πα-
ραρτημάτων, ἢ Πρώτε Γεωγραφικῶν Πινάκων,
καὶ ἐπιδιορθωθεῖσα, ἐξεδόθη ἤδη τὸ
Δεύτερον ὑπὸ

Α Ν Θ Ι Μ Ο Υ Γ Α Ζ Η.

Τῆς Μηλιώτης.

Τ Ο Μ Ο Σ, Γ'.

Ε Ν Β Ε Ν Ε Τ Ι Α,

Τύποις Παύς Θεοδοσίε τῆς ἐξ Ἰωαννίνων.

CON SOVRANO PERMESSO,

1 8 0 7.

Γ Ε Ω Γ Ρ Α Φ Ι Α Σ

Τ Μ Η Μ Α Τ Ο Σ Ι Η.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Κ Δ.

Περί τῶν Νήσων τῆς Αἰγαίας Πελάγους.

1. **Μ**ετὰ τὰς ρηθείσας Ἐπαρχίας τῆς Ἑλλάδος, διαλαμβάνομεν περὶ τῶν Νήσων τῶν περὶ αὐτῶν. εἰπόντες δὲ πρότερον διὰ τὰς Νήσους τῆς Ἰονίου Πελάγους, ἔπεται νῦν εἰπεῖν, διὰ τὰς Νήσους τῆς Αἰγαίας Πελάγους, τὸ ὅποιον ὠνομάσθη ἄπὸ τῆς Αἰγείας, τῆς Πατρὸς τῆς Θεσσαίας, ὃ ὅποιος ἐκρημνίσθη ἄπὸ τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν εἰς τὴν Θάλασσαν, κατὰ τὸν Νικοκράτην, ἀλλ' ἀπιθαύως, ὅτι αὕτη ἡ Ἀκρόπολις πολὺ τῆς Θαλάσσης ἀπέχει· ἢ ἄπὸ τῆς Νήσου τῆς Καλυμνίου Αἰγῶν, ἢ ὅποια εἶναι ἱερά τῆς Ποσειδῶνος, καὶ φέρεται λόγος, ὅτι εἰς αὐτῶν νὰ μὴ κοιμᾶται τις, διὰ τὰ φάσματα τῆς Θεᾶ Ποσειδῶνος, ἢ ἀπ' αὐτῆς τῆς Ποσειδῶνος, ὅποιος Αἰγαῖος λέγεται, ἢ Αἰγαῖον πλάταϊον εἴρηται, παρὰ τὸ Κεϊμαῖνεν, καὶ καταγίδας ποιεῖν, δίκην αἰγός, ἢ διὰ τὸ θεωρεῖσθαι δι' ὅλης τῆς Πελάγους τὴν παρακειμένην Γῆν· ἢ κατ' ἄλλως ἄλλως. Αἰγαῖον πέλαγος μάλιστα καλεῖται, τὸ μεταξὺ τῶν Κυκλάδων νήσων, καὶ τῶν Ἀθηνῶν. μὲν ὅλον ὅπῃ νῦν πλατύτερον λαμβάνεται, καὶ κοινῶς ὑπὸ τῶν Εὐρωπαϊῶν Ἀρχιπέλαγος ὀνομάζεται, καὶ αἱ Νῆσοι, ὅπῃ δὲ εἴσκονται εἰς αὐτὸ, ἄλλαι λέγονται Κυκλάδες, ὡσαύτῃ ὅπῃ κυκλοειδῶς εἴσκονται, καὶ κοινῶς αὐταὶ καλεῖνται.

ται Δωδεκάνησα, ἢ ἀληθέστερον εἰπεῖν, Δεκαῖσα, κλη-
 θύτα ἔπος Ἰπότηνος Βενετικός, ὅς τις μετὰ τὴν ἄλωσιν
 τῆς Κωνσταντινουπόλεως, δίκην πειρατῶν ἐλθὼν μετὰ Τριή-
 ρων, ἐκυρίωσε τὴν Νάξον, καὶ τὰς λοιπὰς τὰς φερέ αὐ-
 τὴν νήσους, καὶ Δεξ' ἀνηγορεύθη, ἕως ὅπου ἐλθόντες οἱ
 Τῦρκοι τὸν ἐδίωξαν ἐκεῖθεν, καὶ ἄλλαι Σποράδες, ἐκεῖναι
 ὅπου εἶναι διαπαρμύναι ἐγγύς διαφόρων Ἐπαρχιῶν.

Περὶ τῆς Εὐβοίας Νήσου, ἢ τῆς Εὐρίπυ.

Γ. Εὐβοία, ἡ ὁποία καὶ Εὐριπος καλεῖται, καὶ ὑπὸ τῶν
 Ἰταλῶν Νεγροπόντε, ὑπὸ δὲ τῶν Τῦρκων Ἐγριπό, δι-
 εῖσκεται τὸσον πλησίον εἰς τὴν στερεάν, ὥστε εἶναι δυνα-
 τὸν νὰ εὐωθῇ με' αὐτὴν διὰ Γεφύρας· ὁ Γεωγράφος λέ-
 γει. „ Μετὰ δὲ τὴν Ἐλάνην ἢ Εὐβοία πρόκειται ὁμοίως
 „ σκεπὴ, καὶ μακρὰ, ὑπὸ τὸν τρόπον τινὰ, μέρος τῆς Βοιωτίας
 „ πεποίηκεν ὁ Εὐριπος σκεπὴν ὡν, καὶ Γεφύρα συνδέου-
 „ μίος πρὸς αὐτὴν διπλέθρων· καὶ πάλιν: Περὶ τὴν ῥη-
 „ θείσαν δίπλεθρον Γέφυραν, πύργος ἐκατέρωθεν ἐφέ-
 „ σθηκεν, ὁ μὲν ἐκ τῆς Χαλκίδος, ὁ δὲ ἐκ τῆς Βοιωτίας”.
 Αὕτη ἡ νῆσος ἐκαλεῖτο πρότερον Ἀβαντίς, καὶ Μάκεις,
 ἕστερον ἐκλήθη Εὐβοία, ἀπὸ Εὐβοίας τῆς θυγατρὸς τῆς
 Ἀσωπῆς, ἢ κατ' ἄλλως ἀπὸ τῆς Ἰᾶς τὴν ὁποίαν μυθολόγ-
 νται νὰ μετεβλήθη εἰς βέν, καὶ νὰ ἐγκύνησεν εἰς τὸ παρά-
 λιον Ἄντρον, τὸ κατὰ τὸ Αἰγαῖον Πέλαγος δεισκόμενον
 (τὸ ὁποῖον ἐκαλεῖτο Αὐλή Βοός) τὸν Ἐπαφον. ὠνομάζε-
 το φροσέτι καὶ Ὀχη ἀπὸ τῆς Ὀχης τῆς ἐν αὐτῇ μεγίστης ὀ-
 ρυς, καὶ Ἐλλοπία. Ἦτον ἱερὰ αὕτη ἡ νῆσος εἰς τὴν θεῶν
 Ἦραν· λέγουσιν ὅτι πρότερον ἦτον συνεχῆς μετὰ τὴν Βοιω-
 τίαν, καὶ ἕστερον ἀπεσπάθη, καὶ ἐσχίσθη ἀπ' αὐτῆς, εἰς τὸ
 ὁποῖον χίσμα καὶ χάσμα γίνονται αἱ ἀλλεπάλληλοι Ἀμ-
 πώταις τῆς Θαλάσσης, ἐπτάκις τὴν ἡμέραν, καὶ ἐπτάκις
 τὴν νύκτα, καθὼς οἴονται τινές, ὡς Ἴων ὁ Ποιητής,

„ Εὐ.

ἢ Εὐβοΐδα μὲν Γλυῶ, λεπτὸς κλύδων Βοιωτίας Ἀκτῆς ἐ-
 ,, χώρισεν, ἐκτέμων πρὸς Κρήτα Πορθμόν". διὰ τὰς
 τὰς ὁποίας λέγεται Εὐείπος οὐ μόνον ὁ Πορθμός, ἀλ-
 λά καὶ ἡ Νῆσος. αἱ Ἀμπάται αὐταὶ λέγονται ὑπὸ τῶν
 Τέρκων Ἀκινδί.

2. Ἡ γεωγραφία αὐτῆς τῆς νήσου, τῆς ὁποίας οἱ ἐ-
 πιχώριοι Ἀβαντες καλοῦνται, τοιαύτη εἶναι. Κήναμον ἄ-
 κρον πρὸς Βορέαν, ὅπερ ἐσολίθη ὁ Ἡρακλῆς, ὅταν ἐθυ-
 σίασεν εἰς τὸν Δία τὰ χειρῆρα τὸν πεφαρμαγμένον χι-
 τῶνα, ὑφ' ἧς κρατηθεὶς κνησμῶ πυραΐδει, καὶ δραστηρίῳ τε-
 λούτῳ. αὐτὸς ὁ χιτῶν ἦτον φαρμακωμῆος μὲ τὸ αἷμα, ὅ-
 περ ἔτρεξεν ἐκ τῆς πληγῆς τῆ Νέσου Κενταύρα, ὅταν τὸν
 ἐπλήγασεν ὁ Ἡρακλῆς περὶ τὸν Εὐήρον ποταμ., θέλων-
 τας νὰ βιάσῃ τὴν Δηϊανείραν. διότι γνῶς ὁ Νέσος πῶς
 ἔχει νὰ ἄποθαῖν, ὡσαύτ' ὅπερ τὰ τόξα τῆ Ἡρακλέως ἦσαν
 κεχεισμένα μὲ τὸ φαρμάκι τῆς Ἰδρας, ὅθεν καὶ ἀφουκται,
 ἔμασε τὸ αἷμα, ὅπερ ἔτρεχεν ἀπὸ τῆς πληγῆς εἰς ἀγ-
 γεῖον, καὶ τὸ ἔδωκε τῆς Δηϊανείρας, ἀπατήσας αὐτῇ μὲ
 τὸ νὰ τῆς εἶπεν: Ἐγὼ μὲν διὰ σὲ τελούτῳ, καὶ σὲ χαρίζω
 ἐτῆτο, τὸ ὁποῖον ἔχει δυνάμιν νὰ φέρῃ φιλίαν, καὶ ἀγά-
 πην ἀλλῆς γυναικὸς, νὰ τῆ ἀλείψῃς τὰ ἱμάτια μὲ αὐ-
 τὸ, καὶ δὲθὺς θέλει ἀγαπήσῃ ἐσένα πάλιν. διὰ τῆτο ἡ
 Δηϊανείρα ἀκέσασα ὅτι ὁ Ἡρακλῆς ἐπόρθησε τὴν Οἰ-
 χαλίαν, καὶ ἠγάπα τὴν Ἰόλῳ τὴν Θυγατέρα τῆ Εὐεί-
 πε, ἀλείψασα τὰ ἱμάτια τῆ Ἡρακλέως μὲ ἐτῆτο τὸ αἷ-
 μα, τὰ ἔσειλεν εἰς αὐτὸν, μὲ τὸν δαλούτην τῆς Λίχου, τὸν
 ὁποῖον ἐφόνόησεν ὁ Ἡρακλῆς πρὸ τῆ ν' ἄποθαῖν, ρίψας
 αὐτὸν ἀπὸ τῆς πέτρας εἰς τὸν ποταμόν. ἀπ' αὐτῆ ἐκλήθη-
 σαν αἱ Λιχάδες, αἱ ὁποῖαι εἶναι τρεῖς Νησίδια, πλη-
 σίον τῆ αὐτῆ Κίωαίς Ἀκρωτείας, τὸ ὁποῖον κοινῶς κα-
 λεῖται Κάβο Λιθάει, πρὸς δυσμὰς μᾶλλον ἐκνεῦον, ἀν-
 τεκρὺ τῆς Ὀπῆντος καὶ τῶν Ἐπικυμιδίων Λοκρῶν. εἶτα

εἶναι τῆς Ἀταλάντης τὸ Νησίον, ἥτοι τὸ Ταλαυτοννήσι, ἔπειτα Αἰδίφος, πλησίον αὐτῆς τρέχει ὁ Κέρων ποταμός. Μάκεις, Σκάρφη, καὶ ἄλλοι τὸν Εὐείπον εἶναι ἢ Χαλκίς, οὐτέστι τὸ κάστρον ἢ Εὐείπος. αὕτη ἡ πόλις ἐκαλεῖτο πρότερον Στύμφυλος, εἶτα ἐκλήθη Χαλκίς, διὰ τῆς Κόμβης τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀσωπῆ, ἥτις καὶ Χαλκίς ἐκαλεῖτο. ἄλλοι δὲ λέγουσι διὰ τὸ ἐκεῖ πρῶτον ὀφθαῖναι χαλκί. δεῖσκεται ἀντικρὺ τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Αὐλίδος, Μητρόπολις τῆς νήσου, τετιμημένη μὲ θρόνον Μητροπολίτη· ἀγκαλὰ πρῶτον ἦτον Ἐπισκοπὴ τοῦ Ἀθηνῶν Μητροπολίτου, περὶ φημος, καὶ τὸ πάλαι, καὶ νῦν. αὕτη ἡ πόλις ἔσπειρε πολλὰς Ἀποικίας εἰς πολλὰς τόπους τῶν παλαιῶν καιρῶν· εὐγάλλου ἀνδρας ἐπ' ἀρετῇ ἀξιολόγους· τὸν Ῥήτορα Ἰσαῖον, τὸν Ποιητὴν Λυκόφρονα, καὶ τὰ λοιπὰ. εἰς αὐτὴν ἀπέθανον ὁ Ἀριστοτέλης, ἢ διὰ φαρμάκι, ἢ ἐξ ἀδυναμίας, ἢ ὅτι δὲν ἠδυνήθη, καθὼς λέγουσι, να γινώσῃ τὴν αἰτίαν, τῆς παλιρροίων. λέγεται ἀκόμη αὕτη ἡ πόλις, καὶ Κλειδί, ὡσαύτ' ὅπερ Φίλιππος ὁ Υἱὸς Δημητρίου τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων, τρεῖς πόλεις ὠχύρωσε, καὶ ἐδυνάμωσε πλείον τῶν ἄλλων, διὰ τὰς ἔχει προφυλακτικὰ ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων, τὰς ὁποίας ὠνόμασε Κλειδία τῆς Ἑλλάδος, τὴν Κόρινθον διηλαθὴ ἐναντίον τῆς Πελοποννήσου, ταύτην τὴν Χαλκίδα τῆς Εὐείπου, ἐναντίον τῆς Εὐβοίας, καὶ τῆς Φωκίδος. καὶ τὴν Μαγνησίαν τὴν ὑπὸ τὸ πῆλιον ὄρος, ἐναντίον τῆς Θεσσαλῶν, καὶ τὰ λοιπὰ. ταύτης τῆς Χαλκίδος ὑπέγκειται Πεδίον, ἥτοι Κάμπος, καλόμενον Λήλαυτον, ἐν ᾧ εἰσὶν ἐκβολαὶ θερμῶν ὑδάτων, πρὸς θεραπείαν ἀφροῦς, ἀπέχει τῆς Θηβῶν πρὸς ἀνατολὰς 30. μίλια, οἱ Χαλκιδεῖς εἶσι κακῶς ἠέκον, ὡς παιδερασταί. ὄσον καὶ παρρημία ἀπ' αὐτῶν: Χαλκιδίσειν.

3. Μετὰ τὴν Χαλκίδα ἦτον ἢ Ἐρετεία, πόλις παλαιὰ μεγίστη καὶ ἰσχυρὰ τὸ πάλαι, ταυτὴν εἶπερον, ἀπ' αὐτῆς ἦτον ὁ Μερρόδημος Φιλόσοφος, καὶ ἀπ' αὐτῆς ἐκλήθη ἢ ἀε-

ρεσις τῶν Ἐρετριέων Φιλοσόφων, τῶν ὀπαδῶν αὐτῶν. τῆσιν
 αὐτῶν, ὅσον καὶ ἡ Χαλκίς ἐκτίθησαν ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων
 πρὸ τῶν Τρωϊκῶν. ἀπέχει αὐτῆ τῆς Χαλκίδος 20. μίλια
 πρὸς μεσημβρίαν, εἶχε θρόνον Ἐπισκόπου. οὐ σμακραῦ
 ταύτης κατὰ τὴν αὐτῆν ἄκραν ἦτον καὶ ὁ Πορθμός, πάλιν
 ποτὲ γὰρ θρόνον Ἐπισκόπου ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων Μητροπολί-
 τιν, Πέρτινα κοινῶς καλεσμένη. εἶτα ἦτον ἄλλη πόλις Ἀ-
 μάρκυθος λεγομένη, ἔπειτα τὸ Μαρμαίριον. καὶ ἀντικρὺ τῶν
 ἐκείνηται αἱ Πεταλῖαι Νῆσοι, τὸν ἀειθμὸν τέσσαρες, κοι-
 νῶς λεγόμεναι Πεταλῖς. ἔπειτα τὸ ἄλλο Ἀκρωτήριον τῆς
 νήσου, Λέαν ἦτοι Λεονταίη καλεσμένη. καὶ μετὰ τῆτο ἡ
 Καλὴ Ἀπτή, εἶτα ἡ Κάρυθος πόλις τῆς Εὐβοίας, δι-
 εσκομένη ὑπὸ τῆ Ὀχη τῶ ὄρει ὠνομάθη Ὀχη. αὐτὸ τὸ
 μέγιστον ὄρος τῆς Εὐβοίας, ἡ διὰ τὸ εἶχειν τῶν ἄλλων,
 ἡ ἀπὸ τῆς ἐκεῖ Ὀχείας, ἦτοι τῆς μίξεως τῶ Διὸς καὶ τῆς
 Ἥρας λέγεται καὶ ἀρσενικῶς ὁ Ὀχης. οὐ σμακραῦ τῆ
 τῶ ὄρος τῆς Ὀχης, εἶναι καὶ τὸ Κοτύλειον ὄρος. ἡ Κάρυ-
 θος ἐκαλεῖτο καὶ Αἰγαία, ἀπὸ τῶ Αἰγαίου τῶ Δυναύου,
 (ἴσως ἀπ' αὐτῶ νὰ ὠνομάθη καὶ τὸ Αἰγαῖον Πέλαγος) ἦ-
 τον ὀνομασθῆ αὐτῆ ἡ πόλις καὶ μετὰ τὸν Δίδον, ὅπως περὶ
 αὐτῆ ἐφύετο, τὸν ὁποῖον ζυνοῦτες εὐνοῦν, καὶ ἐτέλεον κατὰ
 τὸν Στράβ. χειρόμακτρα, μέγα εἰς τὰ ὅποια ἔκαιον οἱ
 ἀρχαῖοι τὰ πρόματα τῶν Ἀνθρώπων, διὰ τὸ ἄπομνή εἰς
 αὐτὰ ἡ σάχη, τὰ ὅποια ὅταν ἐρρύπαίνοντο δὲν τὰ ἐπλυ-
 νον, ἀλλὰ τὰ ἐρρίπτον εἰς τὸ πῦρ, καὶ ἐκαθαίροντο τῶ πί-
 νος, παραπλησίως τῆς πλύσει, ἀλλὰ τινὸς βλάβης τῶ πυ-
 ρός. ἔπος ὁ Δίδος καλεῖται Ἀμίαντος. ἡ Κάρυθος εἶχε
 θρόνον Ἐπισκόπου, ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων Μητροπολίτην, ἀ-
 πέχει τῆς Χαλκίδος πρὸς Εὐρον 70. μίλια. εἰς αὐτῆ
 ἐσέβετο ποτὲ ὁ Βερέως Γίγας. ὠνομάθη Κάρυθος, ἀ-
 πὸ τῶ Καρύου τῶ Γιού τῶ Χείρωνος, ἀπὸ τῶ ὁποῖου καὶ
 Χειρωνεία ποτὲ ἐρρέθη. οὐ πολὺ σμακραῦ τῆς Κάρυθου
 εἶναι τὰ Στύρα, κοινῶς Στῶρα λεγόμενα, ὁμοίως καὶ τὰ
 Μαρ-

Μαρμαίον, εἰς τὸ ὁποῖον ἦτον Λατόμιον τῶν Καρυσίων Κιόνων, καὶ τὸ Ἱερόν τῆ Μαρμαρίνα Ἀπόλλωνος· ἀπ' αὐτῆ ἦτον ὁ διάπλευς εἰς τὰς Ἀραφινίδας. ἡ Κάρυστος θεωρεῖ κατὰ τὴν Ἀττικὴν. ἐν τῇ μεταξὺ τῆς Καρύστης, καὶ τῆς Καλῆς Ἀκτῆς εἶναι νῆσος, Μύρτος καλεμένη, καὶ κοινῶς τῆς Κυρᾶς τὸ Νησί. μετὰ τὴν Κάρυστον εἶναι ὁ Γεραισὸς λιμὴν, καὶ πόλις ποτὲ τῆ αὐτῆ ὀνόματος. μετὰ τῆτον γίνεται ὡσπερ τῆς Χερσονήσου Παρθενίου καλέμενον.

4. Ἐπεταί τὸ τρίτον Ἀκρωτήριον τῆς νήσου, τὸ ὁποῖον θεωρεῖ κατὰ τὸν Ἑλλησπόντον, τὸ Καφάρειον δηλαδὴ, τὸ ὁποῖον καὶ Καφηρὸς λέγεται, καὶ κοινῶς Ξυλοφάγον, ὑπὸ δὲ τῆς Ἰταλῶν Κάβο δ' Ὄρο. Καφηρὸς λέγεται κυρίως ὁ τόπος τῆς θαλάσσης πρὸς τοῖς Αἰγιαλοῖς, τραχὺς καὶ σκοπέλοις διελημμένος, καὶ ἄρμασι, καὶ χοιράσι, καὶ τὰ πρὸς ἀπόβασιν ἀπορώτατος, ἅτε κρημοῖς περισοιχιζόμενος, καὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις κακοῖς, ἔτι καὶ διηνεκέσι τοῖς ἀέμοις περιπνεόμενος. ἴσως ὠνομάθη ἀπὸ τῆ καταπνεῖδαι ἀνενδότως. διότι κατὰ τὰς παλαιούς, Κάπος λέγεται τὸ πνεῦμα. Ἐπὶ τὸ Ἀκρωτήριον τῆς Εὐβοίας εἶναι διάσημον, μετὰ τὸ νὰ ἐσυμβῆ ἐκεῖ τὸ Ναυάγιον τῶν Ἑλλήνων, ὅταν ἐγύριζον μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τρωάδος, ὁμοῦ μετὰ τὸν Ἀγαμέμνονα εἰς τὴν Πατείδα των· αἴτιος ἐσάθη ταύτης τῆς φθορᾶς τῶν Ἑλλήνων, ὁ Ναύπλιος, ὁ Υἱὸς τῆ Πασειδῶνος, ὁ ὁποῖος θέλωντας νὰ ἐκδικηθῆ διὰ τὸν θάνατον τῆ Παλαμήδους τῆ Υἱῆς, τὸν ὁποῖον λιθοβολήσαντες οἱ Ἕλληνες, ἀδίκως τὸν ἐφόνευσαν, ὅχι δι' ἄλλο, παρὰ διὰ τὸν ἐπιβελῶν τῆ Ὀδυσσεύς, ὁ ὁποῖος Ὀδυσσεὺς μὴ θελήσας νὰ συμπλοῖσῃ καὶ αὐτὸς ἐπὶ Τροίαν, ἐφοροποιήθη νὰ εἶναι μαρὸς, καὶ ζούξας ἵππον καὶ βαυῦ, ὄργωνε τὸ Χωράφι, σπείρωντας ἄλας, ὁ δὲ Παλαμήδης ὁ Υἱὸς τῆ Ναυπλίου καὶ Κλημενῆς, τῆς θυγατρὸς τῆ Ἀτρείως, σοφώτατος ὢν, τὸν ἐφανέρωσεν, ἔσωντας καὶ νὰ βάλῃ ἔμπροσθεν αὐτῆ ἀρωγῶντος τὸν αὐτῆ Υἱὸν Τηλέμα-

μαχον, τὸν ὁποῖον ἰδὼν ὁ Ὀδυσσεύς, εἰδὺς ἑξαμάτισε
 τὸ Ἄρμα, διὰ νὰ μὴ φονεύῃ ὁ Τίος τε, καὶ ἄπο τῆτο ἢ
 αὐτῆ προσηυθεῖσα παραφροσύνη ἐφαίνῃ· δι' αὐτὴν ἔν τὴν
 αἰτίαν ἐφθόνηι ὁ Ὀδυσσεύς τὸν Παλαμῆδην, ἕως ὅπου
 εὐρῶν καιρὸν ἀρμόδιον, ἔκαμε πλασαῖς γραφαῖς, τάχα
 πῶς ἔχει νὰ προδώσῃ ὁ Παλαμῆδης τὰς Ἑλληνας εἰς τὸν
 Πείαμον, τὰς ὁποίας πισδύσαντες οἱ Ἕλληνες τὸν ἐλιθο-
 βόλησαν· ἢ κατ' ἄλλως, ἰδόντες αὐτὸν εἰς τὴν θάλασσαν
 ν' ἀλιεύῃ, ὅτε Διομήδης, ὁ Ὀδυσσεύς, καὶ ἄλλοι, ἄπο
 τὸν φθόρον ὅπῃ εἶχαν εἰς αὐτὸν, λιθοβολίσαντες τὸν ἑ-
 πιξένον· μαθὼν λοιπὸν ὁ Ναύπλιος τὴν ἀναίρεσιν τοῦ
 Τίος τε, ἐπλόσε πρὸς αὐτὰς τὰς Ἑλληνας, καὶ τὴν τῆ Παρ-
 δὸς ἀπήτει ποιούμην, ἀλλ' ἀπρακτος ἐγύρισεν· ὡσαύτ' ὅπῃ
 ὅλοι οἱ Ἕλληνες ἔκαμον χάριν εἰς τὸν Ἀγαμέμνονα τὸν
 Βασιλέα, ὅμῃ μὲ τὸν ὁποῖον, ὁ Ὀδυσσεύς ἐφόνόσε τὸν
 Παλαμῆδην· διὰ τῆτο καὶ αὐτὸς ὁ Ναύπλιος περιπλόσας
 τὰς Ἑλληνίδας πόλεις, ἔκαμε τὰς γυναῖκας τῶν Ἑλλή-
 νων, νὰ μοιχεύθῃν, τὴν Κλυταιμνήστραν τὴν γυναῖκα τῆ
 Ἀγαμέμνονος μὲ τὸν Αἴγισον, τὴν Αἰγιάλειαν τῆ Διομή-
 δης μὲ τὸν Σφύρον, τὴν Μήδαν τῆ Ἰδομενέως μὲ τὸν
 Λεῦκον, τὴν ὁποίαν αὐτὸς ὁ Λεῦκος ὑπερον τὴν ἐφόνό-
 σε· ὁμοίως καὶ τὴν αὐτῆς θυγατέρα τὴν Κλησυδῆραν,
 καταφυγέσας ἐν τῷ Ναῶ, ὡσαύτως καὶ τῶν λοιπῶν Ἑλ-
 λήνων· ἀκόμη ἀπέτελεσεν αὐτὸς ὁ Ναύπλιος νὰ χιδῆν
 καὶ δέκα πόλεις ἀπὸ τῆ Βασιλέως τῆς Κρήτης, τὰς ὁποίας
 ὤρυσεν αὐτὸς, καὶ μετὰ τὸν Τρωϊκὸν Πόλεμον ἔκαμεν ἀ-
 κόμη νὰ διώξῃν καὶ τὸν Ἰδομενέα, ὅταν ἐκατέβη ἐκ τῆς
 Τροίας εἰς τὴν Κρήτην, καὶ τελευταῖον ἀκῆσας τὴν τῶν
 Ἑλλήνων ἐπαύοδον ἐπὶ τὴν αὐτῶν Πατρίδα, καὶ ἰδὼν αὐ-
 τὰς, νὰ πάχῃν ὑπὸ ζάλῃς, καὶ παραχῆς τῶν ἀνέμων, ἀνα-
 ψε φωτίαν μεγάλην εἰς τὸ Καφάρειον Ἀκρωτήριον τὴν
 νύκτα, τὴν ὁποίαν ἰδόντες οἱ Ἕλληνες, ἐλογίασαν νὰ εἶ-
 ναι λιμῆν· ὅθῃ ὀρμήσαντες πρὸς αὐτὸ μὲ τὰ Καράβιά τας,
 ἔσυν·

ἐσυντερίφθησαν, καὶ ἐχάθησαν ἐκεῖ τὰ περιαιότερα μὲ αὐ-
 τὰς, εἰς τὰ σκόπελα καὶ εἰς τὰς πέτρας, αἱ ὁποῖαι εἶναι
 πλησίον αὐτῶν, καὶ ὀνομάζονται Γυραῖαι, καὶ Γυραὶ, καὶ Κα-
 φαεῖδες, καὶ Χοιράδες. Μετὰ τὸν Καφηρέα ἦτον πόλις λε-
 γομένη τῆ Κοῖλα τῆς Εὐβοίας, καὶ τόπος παραθαλάσσιος,
 ἔτι καλέμενος διάσημος εἰς τὰς Συγγραφαίς. καὶ ἐν τῷ με-
 ταξὺ αὐτῶν, τόπος εἶναι, Βεσσαθμος λεγόμενος. ἔπεται
 Χερσόνησος ἄκρα, καὶ μετὰ ταύτην εἶναι αἱ ἐκβολαὶ τῆ Βε-
 δόρου ποτ. εἶναι καὶ ὄρος Βεδόρος λεγόμενον. Πέραν τούτου
 τοῦ ποταμοῦ ἦσαν Κόρινθος πόλις ποτὲ μικρὰ, ἐγγὺς
 τῆς θαλάσσης, καὶ τῆ Βεδόρου ποτ. αὐτὴ δὲ κατὰ τὸ μεσό-
 γειον κεῖται τὸ Νέδων ὄρος. Μεθῶνη, πόλις ποτὲ, Τει-
 χή καὶ ἄλλαι παραθαλάσσιαι, τὸ Ἱερόν τῆς Ἀρτέμιδος Προ-
 σπηώας ἐπέκλησιν ἐχέσης. αὐτὴ εἶναι καὶ τὸ Ἀρτεμίσιον,
 τὸ ὁποῖον εἶναι Αἰγιαλὸς εἰς βορρῆαν ἀναπεταμένος, ἀν-
 τιτείνει δὲ μάλιστα τῆς ἐπὶ Φιλοκτίτη γειομένης Χώρας
 Ὀλιζῶν. πλησίον αὐτῶν ἔγινε καὶ ἡ νίκη τῶν Ἑλλήνων εἰς
 τὰς Μήδους. καὶ ἐφεξῆς ἦσαν Πύρρα, μεταξὺ αὐτῶν εἰσέρ-
 χεται καὶ ποταμὸς Αἶγα, Ἀργυρᾶ, Ἐλλοπία, Ὠρεός,
 ἧτις Ἐσσιῶτις πρότερον ἐκαλεῖτο, αὕτη ἡ πόλις δὲ εἰσκετο
 ἐπὶ τῷ Τελεθειῶ ὄρει, ὅπου πέτρας ὑψηλῆς, ἐν τῷ κα-
 λυμένῳ Δρυμῶ παρὰ τὸν Κάλλαστα ποτ. μεταξὺ τῶ Ὠ-
 ρεῦ, καὶ τῆς Αἰδίψα κεῖται τὸ Τελέθειον ὄρος, καὶ τὸ Γί-
 ριον ὄρος, εἶτα εἰς τὸν αὐτὸν Αἰγιαλὸν εἰσέρχεται ὁ Κάλ-
 λας ποταμ. πέραν αὐτῶν τίθονται ὁ Δρυμὸς, ἡ Φαλασία
 ἄκρα, τὸ Δῖον ἄκρον, κατὰ τὸν Πτολεμ. ἢ μάλλον εἰπεῖν
 τὸ Ἀρτεμίσιον Ἀκρωτήριον, εἰς τὸ μεσόγειον αὐτῶν, καὶ
 τῆς Ἀταλαύτης ἐκ τῶ ἑτέρου Αἰγιαλῶ εἶναι ἡ Ἐσιῶτις Χώ-
 ρα καὶ τὰ ἔξῃς.

5. Γυεῖζει αὕτη ἡ Εὐβοία νῆσος μίλια, κατὰ τινὰς,
 360. ὅρη ταύτης ὀνομασὰ παρὰ τοῖς Συγγραφεῦσιν εἶναι
 καὶ ὁ Ζάραξ, ὀνομασθὲν ὑπὸ τῶ Ζάρακος τῶ Γιῶ Καρύς,
 τὸ ὁποῖον θέλωσι τινὲς εἶναι ὁ Καφηρέας, ἧτοι ὁ ἔξυ-

λοφάγος, κὶ ὁ Ὀφέλις, κληθεὶς ἀπὸ Ὀφέλις τῆ Ἀρχε-
μόρα, ὁ ὁποῖος ἦτον γῆς τῆ Λυκαργα τῆ Ἰερίας τῆ Νε-
μεῖα Διός, κὶ τὰ ἐξῆς. ἐκυρίδισαν αὐτῶ τῶ νῆσοι οἱ
Τῦρκοι, ἐν ἔτει ἀπὸ Χρῆστου 1470., ὅτι εἰς αὐτὸν τὸν
χρόνον ἐπῆραν τῶ Χαλκίδα πόλιν, ἦτοι τῶ Εὐβοίαν,
εἰς τὰς δύο τοῦ Ἰουλίου μηνός, ἡμέρα πέμπτη, φυγὰν
ἀπ' αὐτῆς τῆς πόλεως ὁ Ναύαρχος τῆ Βενετῶν. ἐσα-
θῆ ὁ πόλεμος πλεῖον τῆ 30. ἡμερῶν. ἐπολέμησαν οἱ Βε-
νετοι αὐτῶ τῶ πόλιν, ὅσον ἠδυνήθησαν ἐκ ἔτει 1689.,
ἀλλὰ δευ' ἠδυνήθησαν πὰ τῶ πάρου.

Πεὶ τῆς Σκιάθου Νήσου.

Ἡ Σκιάθος νῆσος, κοινῶς καλεῖται Σκιάθο, δέσκει-
ται μεταξὺ τῆς Εὐβοίας, κὶ τῆς Θεσσαλίας, ἀντικρὺ τῆς
Μαγνησίας τῆ Ἀκρωτηρίου, πλησίον τῆς Σκοπέλου, ἀφι-
σαμὴν πρὸς βορῆαν ἀπὸ τῆς βορείας ἄκρας τῆς Εὐβοίας
20. μίλια. ἔχει κὶ πόλιν τῆ αὐτῆ ὀνόματος, γυρίζει μί-
λια 30., τῶ ἔμισαν οἱ Βενετοι ἀπὸ τῆ 1454., ἕως τῆ
1538., κὶ εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον τῶ ἐκυρίδισαν οἱ Τῦρκοι,
κὶ πάλιν ἐν ἔτει 1600. τῶ ἐπῆραν οἱ Βενετοι, κὶ ἐχά-
λασαν τὸ Κασέλλι τὸ λεγόμενον τῆ Ἁγία Γεωργίου, εἶνα
τετιμημένον μὲ θρόνον Ἐπισκόπου ὑπὸ τὸν Δαρείου Μη-
τροπολίτην, τῶ πόλιν ταύτης τὸ πάλαι ὄμει μὲ τῶ Πε-
πάρηθον, τῶ ἐκρήμνισαν ὁ Φίλιππος (α).

3. Πε-

(α) Ἐν τῇ νήσῳ Σκιάθῳ εὑρον ἐπὶ τιγὶ λίθῳ πῆς δὲ αἰς Ἐπιγρα-
φάς. „ Ἀγαθῇ τύχῃ, πὸν μίσιγον ἔδειόσαν ἀσπράτωρα σπτι-
μιον Σεβῆρον Περτίνακα, ἡ βελὴ ἔ ὁ δῆμος Σκιάθων ἐπιμελησα-
μεύε Τακίνθου Πίκτου αὐθ' ἡε ἤρξεν ἐπὸνύμει ἀρχῆς“. Καὶ ἐ' Ε-
πέρω. „ Τὸν μίσιγον ἔδειόσαν ἀσπράτωρα καίσαρε Ἀδριανόν Ὀ-
λύμπιον, ὁ ἀρχιερεὺς ἀπὸ πατρὸς Φιλίππου Φιλίππος Ἀζητιῶς.

3. Περὶ τῆς Σκοπέλης

Ἡ Σκόπελος νῆσος, μετὰ τὸ αὐτὸ ὄνομα λέγεται καὶ κοινῶς. εἶναι ἀκουσὴ μετὰ τὸν κάλλιπον οἶνον, ὅπου δὲ γάζει, γυρίζει μίλια 50., διίσταται τῆς Σκιάθου πρὸς μίλια 2, ἄλλοι θέλουσι γυρίζει μίλια 30.

4. Περὶ τῆς νήσου ὅπερ λέγεται Δρόμος, καὶ κοινῶς Χιλιοδρόμια.

Ἀ γὰρ ἡ νῆσος εἶναι κατοικήσιμη, Δρόμος λεγομένη, καὶ κοινῶς Χιλιοδρόμια, καὶ Λιδρόμια, κεῖται ἀπέναντι τῆς Σκοπέλου.

5. Περὶ τῆς Σκύρου.

Ἡ Σκύρος, μετὰ τὸ αὐτὸ ὄνομα λέγεται καὶ κοινῶς. ὁ Ὀμηρος τὴν καλεῖ Αἰπεῖαν, ὁ Λυκόφρων Αἰγίλιπα, τὰ τῆσιν ὑψηλῶ. διότι Αἰγίλιψ Πέτρα ἐστίν, ἣτις διὰ τὸ τῆς ὑψους δυσανάβατον, καὶ ὑπὸ Αἰγός λείπεται, ζῶν ἀλκιμῆ, καὶ πετροβατικῆ. διάσημος ἐκ τῆς Ἀχιλλέως, ὁ ὁποῖος εἰς τὴν ἐκστρατείαν τῆς Ἑλλήνων κατὰ τῆς Τρωάδος, ἀπέσπασεν τὸν Ἔκτορα ἀνδρείον, καὶ φοβηθεὶς, ὑπεκείθη νὰ εἶναι Κόρη, καὶ ἀπελθὼν εἰς τὴν Σκύρον ἐκατοῖκει μετὰ τῆς παιδῶν τῆς Λυκομήδους, τὸν ὁποῖον ἐγνώρισεν ὁ Ὀδυσσεύς, ἐσώντας καὶ νὰ ἐσάληθη ἐκεῖ ὑπὸ τῆς Ἀγαμέμνονος, μετὰ τοῦτον τρόπον: Πρὸ τῆς παρθενῶνος τῆς Λυκομήδους, ἐρρίψεν ἀτράκτες καὶ ἠλακάτας, ἥτοι ἀδράχθια, καὶ ῥῶκες, καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἐργαλεῖα Γυναικῶν, ὁμοίως καὶ τόξα καὶ ξίφη, καὶ ἄλλα ἐργαλεῖα ἀνδρῶν. καὶ αἱ μὲν Γυναῖκες τὰ τῆς Γυναικῶν ἐδιάλεγον. ὁ δὲ Ἀχιλλεύς λαβὼν ξίφος, ἐδοκίμαζε νὰ τὸ κινᾷ ἐπιτήδεια, ἐκ τῆς ὁποῖας ἐγνώριθη, καὶ

τὸν ἔφερον εἰς τὰς Ἑλληνας, ἀλλὰ τὸτο εἶναι πλάσμα, ὡσαύτ' ὅπως ὁ Ὅμηρος παρτελῶς ἀγνοεῖ τὴν κρύψιν τῆς Ἀχιλλέως, καὶ τὴν Φηλυσολίαν, καὶ τὴν ἐν Γυωαικωνίτιδι διαθαλάμοισιν. οὔτε τὸν Ἀχιλλέα κατηναγκασμῶδες πλεῖσαι, ἀλλ' ὑπὸ πρίσβουσι ἐσαλμῶον παρὰ τῷ Πατρὸς. τὸ ἀληθές ἔχει ἔτω. Τότε πορὸ ὀλίγα εἶχε λάβη Γυωαῖκα ὁ Ἀχιλλεύς τὴν Δηϊδάμειαν, τὴν θυγατέρα τῆς Λυκομήδης, ἧς ἐγέννησε τὸν Νεοπτόλεμον, καὶ συωδιέτριβεν ἐν τοῖς θαλάμοις καὶ παρθενῶσι, πόθω τῆς Νεογαμίας. ὅθεν ἐμυθάσαντο, ὅτι Γυωαικεία ὑπέδει. ἀκέσας δὲ ὑπὸ τῷ Ὀδυσσεύς τὴν ἐκστρατείαν, ποροθύμως ἤκασε, καὶ ὤρμησε πορὸς τὸν πόλεμον, μὲ ὄλον ὅπου ἤξαρεν ἐκ τοῦ χρησμῶ, ὅτι Βραχυχρόνιος ἔσαι, εἰ πορὸς τὴν Τροίαν ἐκπλόσοι.

2. Διάσημος ἐσάθη αὐτῇ ἡ νῆσος, καὶ μὲ τὸν θαύατον τῆς Θεσσεύς, ὁ ὁποῖος ὑπερον ἀφ' ἑ ἐχάρισε τὴν Δημοκρατείαν εἰς τὰς Ἀθηναίους, συκοφαντήσας αὐτὸν κάποιος ἀνδρωπος Λύκος ὀνομαζόμενος, ἔκαμε τοὺς Ἀθηναίους νὰ ἐξοστρακίσκων τὸν Ἡρώα ἐκ τῆς Ἀθηνῶν, ὅς τις ἀπελθὼν εἰς τὴν Σκύρον, σωυδρείσκετο μὲ τὸν Λυκομήδην τὸν Βασιλέα ταύτης, αὐτὸς δὲ ὁ Λυκομήδης φθανήσας τὸν Θεσσεά, τὸν ἐφόνδυσεν. ὑπερον λιμῶξαντες οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ κελούθουτες ὑπὸ τῷ Μαντεῖα, νὰ κάμων τὴν ἐκδίκησιν δια τὸν Θεσσεά, ἐφόνδυσαν τὸν Λυκομήδη, καὶ ἐπῆραν τὰ ὅσα τῆς Θεσσεύς, τὰ ὁποῖα φέροντές τα εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου οἰκοδομήσαντες Θεσεῖον, ἀπρόεμον εἰς τὸν Θεσσεά ἰσοθέες τιμὰς. αὐτῇ ἡ Σκύρος, εἶναι νῆσος πετρώδης καὶ λυπρά. ὅθεν καὶ παροιμία ἀπ' αὐτῆς λέγεται ἐπὶ τῶν ἀπελθῶν: Ἀρχὴ Σκυεῖα. γυεῖζει μίλια 80., ἢ κατ' ἄλλας 60., πλησίον ταύτης εἶναι ἡ Σκυροπέλα, νῆσος σμικρά. ἐπῆραν οἱ Βενέτοι τὴν Σκύρον, καὶ τὴν ἔκαψαν ἐν ἔτει 1652. εἶναι πετιμημενὴ μὲ θρόνον Ἐπισκόπου, ὑπὸ τῆς Ἀθηνῶν

Μητροπολίτην, ἀπέχει τῆς Εὐβοίας, πρὸς βορῆαν 28 μίλια, καὶ τῆς Μαγνησίας 70. μίλια.

6. Περὶ τῆς Νήσου, ὅπως λέγεται κοινῶς Ἀγισράτης, καὶ ὑπὸ τῶν παλαιῶν Νέα, καὶ Νέαι.

Ἡ Νῆσος, ὅπου λέγεται κοινῶς Ἀγισράτης, ἢ Ἀγισράτης, εἶναι κατοικημένη ὑπ' Ἀνθρώπων, αὕτη λέγεται ὑπὸ τῶν παλαιῶν Νέαι, καὶ Νέα, ἕκαστὸν σμακρὰ τῆς Λήμνου πρὸς γότον κειμένη.

7. Περὶ τῆς Λήμνου Νήσου.

Λῆμνος, κοινῶς Λῆμνο, καὶ Σταλαμῆνη, νῆσος ἰσραῖ ποτε τῆ Ἥφαιστου. ἐκκληῖτο τὰ πάλαι Δίπολις, ὡσαύτ' ὅπου εἶχε δύο πόλεις, μεσόγειον μὲν τὴν Ἥφαιστιάδα, ὀνομαθεῖσαν ὑπὸ τῆ Ἥφαιστου, καλυμμένη τανυῦ Κόκκινου, καὶ παραθαλασσίαν τὴν Μύειαν, κληθεῖσαν ὑπὸ Μυρίνης τῆς γυναικὸς τῆ Θόαντος, καὶ θυγατρὸς τῆ Κρηθείας, λεγομένη Μαύδρα, ἢ καὶ Παλαιόκαστρον. εἶναι ἀκρὴ αὕτη ἡ Νῆσος, μὲν τὴν Δημνίαν Γῆν, ὅπως ἀγάζει. αὕτη τὴν Νῆσον ὠρεῖσαν εὖαν καιρὸν Γυναικὸς, ἐσῶντας καὶ νὰ φονεύσαν τὸς ἄνδρας, ὅταν ἐκοιμῶντο, μεθύοντες πρόπερον, πλὴν τῆς Ἰψιπύλης, ἡ ὅποια ἐκλείσει τὸν πατέρα τῆς Θόαντος, μέσα εἰς κιβωτὸν, καὶ τὸν ἐφύλαττον. ὕστερον δὲ φανερὰ γενομένου, αὐτὸν μὲν τὸν ἐκαταπόντισαν, κατὰ δὲ τῆς Ἰψιπύλης ἐψηφίσαντο θάνατον, ἡ δὲ μαθεύσα φύγει, καὶ λησαῖς περιπίπτει, οἱ ὅποιοι πλὴν ἐπώλησαν τὰ Λυκάργη, καὶ τὰ ἐξῆς. ὅθεν ἐπεκράτησε καὶ παροιμία: „Λήμνια κακὰ καὶ Λημνία δίκη”. ἡ κακίση δηλαδὴ καὶ οἱ Ἀχαιοὶ δὲ κατὰ τὸν Ὅμηρον, ἐν Λήμνῳ πίνοντες κρατῆρας ἐπισφείας οἴνου, κατεκαυχῶντο Τρώων. Ταύτην τὴν

τῶν νῆσον ἐξέσῃασε καὶ ὁ Μιλτιάδης. Πατεῖς εἶναι αὐτῆ τῆ Φιλοστράτου. τῶν Δῆμων ἐπῆραν οἱ Βενετοὶ ἐν ἔτει 1204., οἱ Τούρκοι ἐν ἔτει 1464., διὰ τῆ β'. Σελταῦ Μεχμέτι, καὶ πάλιν οἱ Βενετοὶ ἐν τῷ αὐτῷ ἔτει, εἴτα ἀπ' αὐτῶν οἱ Τῦρκοι ἐν ἔτει 1573. οἱ Βενετοὶ πάλιν ἐν ἔτει 1657. καὶ μετ' ὀλίγον πάλιν οἱ Τῦρκοι γυρίζει μίλια 65., ἢ κατ' ἄλλως 100., τετιμημένῃ τὸ πάλαι μεθ' ἑσθρον Ἐπισκόπου, τανυῶ δὲ Μητροπολίτη. ἀφίσταται ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὄρος 87. μίλια, ἀπὸ τῶν Μιτυληνῶν 60. Τὰ περὶ τῶν Δῆμων Νησῖα, τὰ ὁποῖα εἶναι ἔρημα, ὀνομάζονται κοινῶς Διμυῖι, Πελαγίσι, Πιπέει, Πρασονῆσι, Πρεισίει, Δρόμοι, Σαρακίνο, καὶ τὰ λοιπὰ.

8. Περὶ τῆς Μυκῶνος Νήσου.

Ἡ Μύκωνος, ἣτις καὶ Μυκῶνη, καὶ κοινῶς Μύκωνο λέγεται, ἔχει πόλιν τῆ αὐτῆ ἐνόματος, καὶ Ἀκρωτήριον, ἢ ἄκραν, Φορβίαν λεγομένην· εἰς αὐτῶν τὴν νῆσον κατὰ τὰς Ποιητὰς, ἐφονόθησαν ὑπὸ τῶν Ἡρακλέους οἱ τελευταῖοι τῶν Κενταύρων· ἢ φαλάκρα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἰς τὰς Μυκωνίους δέσκεται. γυρίζει αὐτῆ ἡ νῆσος μίλια 30. εἶναι ὑπὸ τῶν πνευματικῶν ἐπίσκεψιν τῶν Ἀρχιεπισκόπων Σίφνης.

9. Περὶ τῆς Τήνης Νήσου.

Ἡ Τήνος νῆσος, κοινῶς Τήνο λέγεται, ἐκλήθη Τήνας κατὰ τὸν Στέφανον ἀπὸ Τήνης τῆ οἰκιστῆ· ὀνομάζεται καὶ Ἰδρῆσα διὰ τὸ κατάρρυτος εἶναι. τὸ Κάστρο ταύτης δέσκεται εἰς ὄρος. μόνη αὐτῆ ἡ νῆσος ἐκ τῶν λοιπῶν τῆ Αἰγαίου Πελάγους, δέσκεται εἰς τῶν ἐξέσῃαν τῶν Βενετῶν. (ἐχὶ πλέον)· καὶ ἔχει καὶ Ἐπίσκοπον Λατίνον, γυρίζει μίλια σχεδὸν 50., ἢ 40. κατὰ διαφόρους Συγγραφείς. ἔξω τῆς πόλεως ἦτον ποτὲ εἰς ἄλσος, Ναὸς λαμπρότατος τῆ

Ποσειδῶνος· λέγουσιν εἰς αὐτὴν τὴν νῆσον νὰ εἶναι πηγὴ, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ δὲν σμίγεται μὲ τὸν οἶνον, κατὰ τὸν Ἀθήναιον· εἰς αὐτὴν γίνονται ὄφεις καὶ σκορπιοὶ δεινοὶ, καὶ σκόρδα δριμύτατα· ἔχει πόλιν τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος, τιμημῶν μὲ θρόνον· Ἐπισκόπος ὑπὸ τὸν Μητροπολίτην τῆς Ῥόδου ὑποκείμενον ποτε· Εὐρίσκονται εἰς αὐτὴν τὴν νῆσον δύο ὄρη ὕψηλά, ἐπάνω εἰς εἷς ἀπ' αὐτῶν ἀνέβη ποτὲ μία γυναῖκα γυμνή, κατοπτρῶσα τὸν σόλον τῆς ἐχθρῶν, ἐρχόμενον κατὰ τῆς νήσου, καὶ ἐγείρσασα τὰς χεῖρας πρὸς τὸν Οὐρανόν, ἔπαρακάλει νὰ συκαθῆ Διὸς, ἦτοι Γαρβίνος, καὶ δ' αὖθις ἐσυκάθη μὲ πύλον ὄρμην, ὅπως ἀνω κάτω ἔφερε τὴν ἐχθρὴν Ἀρμάταν, ὥς τε οἱ περισσότεροὶ ἀνθρώποι ἐπνίγησαν, καὶ οἱ ὀλιγώτεροι σωθέντες εἰς αὐτὴν τὴν νῆσον, ἔγιναν δέλοι· ἀφίσταται τῆς Μυκῶνου πρὸς βορρῆαν μίλια 12., ἢ 15.

10. Περὶ τῆς Ἀνδρῆ Νήσου.

Ἡ Ἀνδρος, κοινῶς Ἀνδρο, ἐκλήθη ἔτι, διὰ τὸ εἶναι τὰς ἐκεῖ τόπας Ἀντρώδεις, ἦτοι Σπηλαιώδεις· ἐκαλεῖτο πρότερον Καυρῶν, καὶ Ἀνταῦδος, εἶτα Ἐπαγεῖς, καὶ Ἰδρεῶσα· ἔχει πόλιν τῆ αὐτῆ ὀνόματος, τιμημῶν μὲ θρόνον Ἀρχιεπισκόπος, καί τι πρότερον Ἐπισκοπὴ τοῦ Ἀθηναίων· ἀφίσταται τῆς Τζίας 40. μίλια· λέγουσιν, ὅτι εἰς τὴν ἑορτὴν, ὅπως ἐτέλεον οἱ Ἀνδρείοι τῆ Διονύσου, ἔτρεχον αὐτομάτως οἶνος ἐκείνῃ τὴν ἡμέραν ἐκ τῆ Ἱεροῦ τῆ Ἰδιδωνύμης Θεᾶ· Ἐσάλθη ὁ Θεμισοκλῆς ποτε ὑπὸ τῆς Ἀθηναίων πρὸς τὰς Ἀνδρείους, διὰ νὰ λάβῃ ἐξ αὐτῶν χρήματα, εἰς τὰς ὁποίας εἶπε, κατὰ τὸν Ἡρόδοτον παρὰ τῷ Πλατάρχῳ, δύο ἦκειν Θεᾶς κομίζων, Πειθῶ, καὶ Βίαν· οἱ δ' ἔφασαν, εἶναι καὶ παρ' αὐτοῖς Θεᾶς μεγάλας δύο, Πενίαν καὶ Ἀπορίαν, ὑφ' ὧν κωλύεσθαι δεῖναι χρήματα ἐκείνῳ· ἡ περὶ μέτρος τῆς Ἀνδρῆ εἶναι μιλίων κατὰ τινὰς, 100.